

תאליף: רנא منصور عودة
 رسوم: نادين صيداني
 الحيازة
 الفئة العمرية: الروضة

نشاط مع الأهل

- نتحدث مع طفلنا حول سلوك دُني في البيت وفي الروضة: لماذا ترفض ما يقدم لها أو يُطلب منها؟ نتحدث حول ما يمكن أن تشعر به دُني في هذه المواقف.
- نحضّر مع طفلنا بطاقتين، على الأولى نكتب كلمة "بدي" (مع وجه مبتسم) وعلى الأخرى "بديش" (مع وجه عابس). حين نرفع البطاقة الأولى، نطلب من الطفل أن يذكر أمراً يريده دائماً، والعكس مع البطاقة الثانية. قد نتناوب الأدوار، فنعبّر نحن - الأهل - عن سلوكيات نريدها أو لا نريدها ضمن حياتنا العائلية.
- نختار موقفاً واحداً يتكرر في مشهد عائلتنا، يعبر فيه الطفل عن رفضه القيام بعمل ما (كأن يرتب أغراضه مثلاً، أو يستحم، أو يلبس الملابس التي يختارها له الأهل) ونمثله. نشجّع الطفل من خلال الحوار التمثيلي على التعبير عن سبب رفضه، ونسأل رأيه في اقتراحات بديلة تخفف من وتيرة وحدة الرفض (كأن نعرض عليه عدة إمكانيات للباس، أو أن يختار جزءاً من الملابس).
- يمكننا أن نصيغ مع الطفل "اتفاقية" حول الأمور التي يرغب بأن يقوم بها ونسمح له بذلك، وأخرى لا نسمح له من منطلق مسؤوليتنا كأهل (كأن يلعب في الشارع). يمكننا أن نستخدم قصاصات صور من الجرائد والمجلات وأقلام الرّسم لنحوّل النشاط إلى ورشة فنيّة ممتعة.
- يمتاز أسلوب الرّسامة باستخدام بارز للدائرة وأجزائها في تشكيل رسومات بتقنيّة الكولاج. قد نحبّ أن نشكّل معاً رسمة كبيرة لأفراد عائلتنا باستخدام هذا الأسلوب.

אִפְקָר לַדְּמִיג הַכְּתָב בַּי הַצִּיבָּ

- נְתוּפִי בַּי הַקְּרֵאָה הָאוּלָּה עַד הַעֲנוּן: מִן הַי דְּנִי בְּרֵאִיכֶם? וּמָאזָה תְּרִיד? תְּתִיחַ הַזֶּה הַמַּחֲדָתָה לְאַפְטָל אֲנִי עֵבְרוּ עַן אֲמֹר יִרְגְּבוּנָהּ.
- נַעוּד מַע הָאַפְטָל אֶלִּי הַמּוֹאֲפִי הַלִּי תְּרַפֵּץ בִּיהָ דְּנִי אִפְתְּרָחַת מִן חֹלְהָ: וְגִבֵּה הַפְּטוּר, וְהַמַּלְבִּיס הַלִּי תַעֲדָהּ הָאִם לָהּ. נְתַחֲדַת מַעֲהֶם חֹל אֲסָבָב רִפְצַד דְּנִי בְּרֵאִיֶּהֶם (רִיבָּמָה לֹא תַחֲבֵב נֹע הַטַּעַם הַמִּקְדָּם לָהּ, וְרִיבָּמָה תְּרִיד אֲנִי תַלְבִּיס הַתְּהוּב הַגִּדִיד לְתִרְיֵה לְאַסְדָּקָאָהָ). נַסְתַּחֲדֵם תַּמְתִּיל הָאֲדוּרָה – הַמְּרִיבִיֶּה כְּאִם וְאַחַד הָאַפְטָל כְּדְנִי. נְתַלְבֵּב מִן הָאַפְטָל הַמַּסְעִידָה בַּי אִפְתְּרָח חֲלוּל בְּדִילָה עַלִּי הָאִם וְעַלִּי דְנִי.
- תְּרַפֵּץ דְנִי אֶעֱטָה לְלַעֲבֵה לְסִדִּיקְתָּהּ. נְתַחֲדַת מַע הָאַפְטָל חֹל מָה יִמְכַן אֲנִי יִכּוֹן סָבָב רִפְצַד דְנִי. כִּיִּף יִמְכַן אֲנִי תַשְׁעַר דְנִי, וְכִיִּף מִמְכַן אֲנִי תַשְׁעַר סִדִּיקְתָּהּ בַּי תֵּלֵק הַלְּחִצָּה? נַשְׁגַּע הָאַפְטָל עַלִּי אִפְתְּרָח חֲלוּל בְּדִילָה.
- נְתַחֲדַת חֹל מוֹאֲפִי שְׁבִיבֵיהָ קִד תַּחֲדַת יוּמִיָּה בַּי הַרוּצָה. כִּיִּף תַּעֲמַל הָאַפְטָל מַעֲהָ, וְכִיִּף תַּעֲמַלְת הַמְּרִיבִיֶּה? נוֹרַע עַלִּי הָאַפְטָל וְגוּהָ מִיְּתַסְמֵה (אֲרִיד) וְגוּהָ עָבַסֵה (לֹא אֲרִיד). נַשְׁגַּע כָּלִּי הַחֲדִיִּת עַן אֲמִר יִרִידֵה וְאַחַר לֹא יִרִידֵה בַּי הַרוּצָה, חִינִי יִרְפַּע רִסְמֵה הַוֵּיֶה הַמַּלְאִיִּם. יִתִּיחַ לָנָה זֶלֶק כְּמְרִיבִיָּה אֲנִי נְתַעֲרַף אֲכַתֵּר עַלִּי מִיּוּל וְאַחִינָּה סַעוּבֹת הָאַפְטָל כַּמְּגוּעָה וְכָלִּי הַפֶּלֶל כְּפִרְד.
- יִמְכַנְנָה אֲנִי נַדְעוּ הָאֵהֶל אֶלִּי וְרִשָּׁה תְּאֻלִּיִּף כְּתָב מַע הַפְּלֵהֶם בַּעֲנוּן “פִּלַּנֵּה/יִרִיד/תְּרִיד”. וְהַזֶּה מַנְסִיבֵה אֲנִי יִתַּעֲרַף הָאֵהֶל עַלִּי אֲמֹר יִרְגְּבוּנָהּ אֲפָלְהֶם בַּי חַיָּתֵהֶם הָעֵאֲתִילִיֶּה.
- תְּקִינֵי הַרְסָם – כּוּלָּאֵך מִן הַדְּאִירָה וְאַחֲזָנָהּ – תַּשְׁהֵל עַלִּי אֲפָלְהֶם הַזֶּה הָעִמֵר תַּשְׁכִּיל וְגוּהֶם וְהַסָּאֲקָהָ עַלִּי אֲגַלְפֵה כְּתִבֵהֶם הַחֲסָסָה מַתְּלָה.